

minati juris med anden Karakter, skulle kunne vedblive at være Fuldmægtige. Det er en Overgangsbestemmelse, men den er indsat paa en saadan Maade, at de vel kunne vedblive at være Fuldmægtige, men ikke i den Tid, de ere dette, kunne konstitueres til at beklæde Dommersædet, saaledes som de nu have kunnet i 10, 20, 30, 40 Aar. Dette er vistnok ikke tilsigtet. Der findes her i Landet ikke mere end 11 saadanne Fuldmægtige. Det er veltjente, til Dels ældre Mænd, som mangfoldige Gange, i flere Tilfælde i et Slægtled eller mere have beklædt Dommersædet. Vil man overhovedet i en Overgangsbestemmelse tilstede dem at være Fuldmægtige, skal man ogsaa give dem Lov til at beklæde Dommersædet.

Af saadanne Bestemmelser kunde jeg nævne flere, der falde indenfor den snævre Ramme, som Justitsministeren har sat for sine Ændringer. Men jeg siger: Lad os ikke holde os indenfor denne Ramme, lad os være glade ved, at den højtærede Minister har udtrykt personlig Tilbøjelighed til, naar vi kunne enes, da at gaa udenfor disse Rammer, som snære ham selv! Det er det, vi bør lade os være magtpaaliggende i den følgende Behandling af Sagen.

Da Ministerskiftet fandt Sted, var Anledningen dertil jo Albertis Forbrydelser. Uden dem havde Ministerskiftet ikke fundet Sted, og det nuværende Ministeriums Eksistensberettigelse hviler aldeles utvivlsomt paa dette at udslette Sporene, de skadelige Spor af denne Forbryders Ledelse af en Del af vor Forvaltning og en Del af vort Rigsdagsarbejde. Det er en Eksistensberettigelse for Ministeriet at gøre rent efter den Ulykke, der er overgaaet Landet, men til de allerførste Krav hører dog, at der gøres rent her i Loven om Rettens Pleje, i de Regler, som fremtidig skulle følges af Domstolene, og hvorefter Landets Borgere skulle dømmes. Lad os finde hverandre i Tilvejebringelsen af den Rensning, som det er det nuværende Ministeriums Pligt at udføre, og hvori jeg — og jeg tror mine Meningsfæller med mig — med oprigtig Glæde ville støtte den højtærede Justitsminister.

Emil Petersen: Den Tale, vi nu hørte af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgekreds (Krabbe), giver mig Anledning til at sige til det ærede Medlem, at naar jeg i Foraaret stemte for Loven om Rettens Pleje og tilraadte mine Meningsfæller at gøre det samme, var det ikke for derved paa nogen Maade at ville tæk-

kes den daværende Justitsminister, ej heller for at støtte hans Stilling, end mindre for at udtrykke Tillid til ham. Det var ene og alene saglige Hensyn, der dikterede mig min Stilling, og jeg tror, at det samme gjaldt alle mine Meningsfæller. Naar vi stemte for Loven om Rettens Pleje, var det, fordi denne Lov indeholdt saa væsentlige Fremskridt i Sammenligning med den bestaaende Retsordning, at vi mente ikke at burde afvise Lovforslaget. Vi var ikke og ere ikke den Dag i Dag blinde for, at Loven om Rettens Pleje er Udtryk for et Kompromis mellem modstaaende Anskuelser, og vi vide fuldt vel, at Loven bærer Kompromissets Præg, Præg af baade Kompromissets Fortrin og Mangler.

Nu staa vi imidlertid saaledes, at vi ikke have Valget imellem at vedtage det nu foreliggende Forslag eller at blive ved den bestaaende Retsordning, men imellem at faa udført den vedtagne Lov om Rettens Pleje eller forandre den. I Modsætning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgekreds (Borgbjerg) lægger jeg overmaade megen Vægt paa, at Albertis Navn bliver slettet af dette Lovforslag, og jeg er vis paa, at jeg heri er i nøje Overensstemmelse med den almindelige Opinion i Landet. De Ændringer, som ere foreslaaede af Ministeren i det andet Ting — i alt 30, hvoraf, saa vidt jeg ved, de 27 ere vedtagne —, finder jeg i det store og hele ere Forbedringer og Tydeliggørelser af Forslaget. Men jeg skal ikke have noget imod, at der bliver foretaget ogsaa andre Forandringer i dette Forslag, naar det dog ikke sker paa en saadan Maade eller i et saadant Omfang, at vi udsætte os for, at hele Lovforslaget strander.

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgekreds har igen i Dag med stor Styrke gentagne Gange pointeret, at dette Lovforslag indeholder et Forbryderpræg, ja, det er endog sket i saa haarde Udtryk, at jeg maa sige til det ærede Medlem, at han har saaret mig, og det tror jeg ikke var det ærede Medlems Mening. Det har saaret mig, at det ærede Medlem siger, at det i sig selv er en Forbrydelse ikke at adskille Domsmagten fra Forvaltningen. Det er jo det Forhold, vi nu leve under og have levet under, siden vi fik Grundloven. Domsmagten har ikke været adskilt fra Forvaltningen til Trods for, at det lige siden 5. Juni 1849 har staaet i Grundloven, at saa skulde ske, og da vi have været med til at stemme for Bibeholdelsen af denne Ordning ogsaa i Fremtiden, forekommer det mig, at det ærede